

Skromno priznanje za odgovorno delo

»Če učitelj nima tudi mentorskih hotenj, potem ni zadovoljen s svojim poklicem oziroma se ni odločil za pravi poklic. Saj prav mentorstvo omogoča, da prenašamo z delom na mlade tudi vrednote, ki smo jih gojili več generacij,« je opredelila prvo razmerje do mentorskega dela Ivanka Mali, mentorica pionirskega odreda na celodnevni osnovni šoli narodnega heroja Toneta Tomšiča.

Če je mentor spoštovan med mladimi, s katerimi in za katere se žrtvuje, pa žal tega naša družbena skupnost ne vrednoti zadostno. Če moralna priznanja so redka, materialna plat vrednotenja pa ne presega cenjenosti učiteljskega dela.

Od leta 1958 opravljam mentorske naloge na šolah, v katerih sem poučevala. Sedaj sem pomočnica ravnateljice na naši šoli. Delo pionirskega odreda je razgibano in raznoliko, zato je potrebna tudi moja stalna prisotnost na šoli.

»Za delo mentorjev pionirskih odredov ne more biti odgovorna le zveza prijateljev mladine, ampak bi se morali za to bolj zanimati tudi v zvezi kulturnih in telesnokulturnih ter drugih organizacij,« je menila Ivanka Mali.

li. Ne organiziramo se le navznoter, ampak vzdržujemo stalne vezi s pobratenimi šolama Dobropolje in Knežak, prav posebno pa še s krajevno skupnostjo Poljane in delovnimi organizacijami, ki so na njenem ozemlju,« je obrnila naslednji list svoje »izvenšolske« dejavnosti sogovornica. Dodala je, da si želijo na šoli še tesnejšega sodelovanja s starši – mentorji posameznih dejavnosti. Nekateri so se za to že odločili. Vendar pa časovni razkorak med potekom šolskih dopolnilnih dejavnosti in delovno obveznostjo ovira še številčnejše sodelovanje staršev – mentorjev s šolo. Kljub temu so starši vodili dramski in lutkovni krožek, imajo mentorja za računalništvo in za obrambni krožek.

Podružljanje šole vodi kolektiv in pionirski odred na šoli tudi

k najširšemu povezovanju z bivalno in delovno sredino. Mladi Tomšičevci so se ob dobrem mentorskem delu povezali s posebnim sporazumom z Geodetskim zavodom SRS, z Ljudsko kuhinjo, z Ljudsko pravico. Pri prvih bodo imeli na voljo del njihovih foto-zmogljivosti, z drugimi bodo navezali kulturno-strokovne niti, s slednjimi pa odkrivali značilnosti novinarskega in tiskarskega dela.

»Mentorji imamo edino pravo oporo v zvezi prijateljev mladine. Drugje pa je tako, da vabijo na pogovore o mentorskem ter vzgojnem in izobraževalnem delu predvsem prosvetne delavce. Mi smo že seznanjeni z uspehi in težavami našega dela in žal lahko le ugotovimo, da ne moremo ničesar spremeniti. Zato bi bil čas, da se vseh takih razprav udeležijo tudi tisti, ki lahko dogovorjene usmeritve tudi izpeljejo, uresničijo in tako prispevajo k spremembi stanja tudi v vzgoji in izobraževanju oziroma mentorski dejavnosti na tem področju,« je opozorila na osnovno pomanjkljivost družbenega odnosa do obravnavane tematike Ivanka Mali.

Kako programirati delo skupščine?

V veliki dvorani hotela Kompas bo 11. oktobra ob 17. uri posvet širšega političnega aktiva naše občine, na katerem bomo predstavili vlogo in pomen demokratičnega programiranja dela skupščin družbenopolitičnih skupnosti s poudarkom na oblikovanju programov dela skupščin za leto 1985.

Posvet bo vodil podpredsednik skupščine SR Slovenije Jože Šušmelj, organizatorja posveta pa sta predsedstvo OK SZDL in skupščina občine Ljubljana Center. O posvetu bomo poročali v naslednji številki našega glasila!

POHOD »STEZAMA SLOBODE 84«

Tovarištvo na vsakem koraku

Doletela nas je čast, da se je deset pionirjev naše šole udeležilo pohoda »STAZAMA SLOBODE 84« v imenu vseh pionirjev naše republike. Pohod organizira SR Srbija skupaj s pokrajinama Kosovo in Vojvodina.

Na pot smo se podali 20. septembra zvečer in prispeli v Beograd 21. septembra zjutraj. Na beograjski postaji so nas pričakali in pospremili do doma pionirjev. Tam so nas razdelili na tri odrede: Združeni odred Sirogojno, Združeni odred Pinki in Združeni odred Ganimete Terbeši. Potem pa smo se podali na pot.

Ko smo pred odhodom v Beograd izvedeli, da nas bodo razdelili v tri odrede, smo bili kar malce razočarani. A kmalu je bila ta naša žalost potešena, saj smo se spoprijateljili s pionirji iz vse naše domovine.

Na pohodu je v vseh odredih vladalo pravo tovarštvo. V avtobusih, kjer smo preživeli veliko časa, smo se zabavali in spoznavali kulturo vseh naših narodov in narodnosti. Peli smo pesmi narodov Jugoslavije, se učili pionirske pozdrave in se spoznali med seboj. Tudi mi, pohodniki, smo imeli svoje delo: morali smo se naučiti množico pesmi, ki smo jih prepevali na sklepni slovesnosti v Beogradu, kjer je bilo tudi veliko pionirjev Beograda.

Na pohodu smo imeli priložnost, da spoznamo

tovarištvo pionirjev vse Jugoslavije. Hrana je bila med prijatelji vedno zagotovljena, pa tudi če so bile naše vrečke popolnoma prazne.

O našem pohodu je govorila vsa Srbija. Govorili so po radiu in nas intervjuvali. Kljub slabemu vremenu so nas pionirji manjših mest čakali tudi po več ur le zato, da bi nas pozdravili. Zato so bili naši gostitelji zelo ponosni, da so nas lahko sprejeli na domu. V tem se kaže tudi njihova velika gostoljubnost.

Z našimi instruktorji smo se zelo dobro razumeli. Tudi ono so nam priskočili na pomoč pri kakršnihkoli težavah.

Naša varnost je bila urejena brezhibno. Skoraj ves pohod nas je spremljala milica. Zadnji dan, ko smo se vračali v Beograd, so na avtocesti za naših šest avtobusov odprli posebne vhode. Ker je bila pred nami milica, so se nam vsa vozila umikala, tako da smo avtocesto prevozili v zelo kratkem času.

Organizacija pohoda je bila popolna. Videli smo tovarne, si ogledali njihov delovni postopek, videli smo tudi muzeje NOB, spomenike in druge znamenitosti. Mislimo, da smo se na tem pohodu veliko naučili in spoznali veliko stvari, za katere še nismo vedeli.

Slovo pa je bilo zelo težko. Od 249 pohodnikov nas je jokalo 249.

UDELEŽENCI POHODA

Ali si res moj prijatelj?

KS Ajdovščina

PRIPRAVE NA AKCIJO NNNP – V pripravih na letošnjo akcijo NNNP »Samozaščita 84«, ki bo 9. oktobra, je štab civilne zaščite zasedal že dvakrat. Vajo bo vodil štab CZ krajevne skupnosti, ki bo sodeloval z delovnimi organizacijami ter tako nadzoroval letošnjo akcijo.

STANOVALCI KERSNIKOVE ULICE NE MOREJO SPATI – Na sestanku predsedstva KK SZDL 24. septembra so med drugim razpravljali o kaljenju nočnega miru na Kersnikovi ulici, kjer je Center za interesno dejavnost mladih Ljubljane. Zvečer, to je ob 20. in 22. uri vrtijo filme, po zadnji predstavi pa nekateri posamezniki razgrajajo, razbijajo stekla in avtomobile ter celo opravljajo veliko potrebo kar na cesti. Ker večkratne intervencije miličnikov ne zaležejo, postajajo vsak dan bolj nestrpni. Zato predsedstvo KK SZDL predlaga, naj nočno predstavo ukinejo.

KDAJ BO ZAČELA Z DELOM KOMISIJA ZA STIK Z JAVNOSTJO? – Predstavniki posameznih društev in komisij v krajevni skupnosti se ne povezujejo med seboj in se preveč zapirajo. Dobro bi bilo, če bi občasno dajali informacije o svojem delu in opravljenih akcijah. Enako velja za Komisijo za stik z javnostjo, ki že dalj časa ne dela. To nalogo delno opravlja tajnik krajevne skupnosti, ki pa je že dovolj obremenjen s svojim delom, zato pričakujemo, da bo Komisija za stik z javnostjo čim prej opravičila svoj naslov.

ZANEMARJENO IGRIŠČE OTROKOM BOLJ ŠKODUJE KOT KORISTI – Med Vošnjakovo in Kersnikovo ulico je že dolgo časa neurejeno otroško igrišče, kjer je večina igral neustreznih in poškodovanih. Ker nihče ni skrbel za igrišče, je krajevna skupnost že pred štirimi leti predlagala Komunalni skupnosti, da bi urejala ta prostor za določen honorar neka krajanka. Še do danes se stanje ni spremenilo. Zato se bodo skušali dogovoriti s Komunalno skupnostjo, da bo v srednjeročnem planu tudi primeren načrt za ureditev otroškega igrišča, potem pa bo potrebno nadomestiti igrala z novimi, bolj primernimi za manjše otroke.

JAVNO STRANIŠČE JE NUJNO POTREBNO – V krajevni skupnosti že dalj časa vedo (na to tudi opozarjajo), da na Titovi 25 potrebujejo javno stranišče, saj se nekateri zatekajo tudi v KO-RA BAR, ko je ta lokal že zaprt. Na občini Center pravijo, da je postavitve javnega stranišča vezana z gradnjo podhoda, zato še nič ne kaže, da bodo v kratkem rešili ta problem.

OTROCI IZ CENTRA SO NA SLABŠEM

Naši malčki se premalo gibljejo

Potreba po gibanju je naravna zakonitost, ki bi ji morali dopuščati, da pride do veljave pri slehernem otroku. In vendar se včasih zdi, da jo pogosto prej zaviramo kot pospešujemo. Vse prevečkrat smo priče, kako morajo naši malčki mirno sedeti ali ležati tudi tedaj, ko bi se radi igrali zunaj na dvorišču, obsijanem s soncem. Ne gre zdaj, da bi razpravljali, zakaj je temu tako in kdo je temu kriv. Povzeli bi samo mnenja strokovnjakov, da je vzdržljivost naših malčkov – zlasti v središču Ljubljane – pogosto šibka iz enega samega razloga, ker se dovolj ne gibljejo.

»Trudimo se, da bi bilo čim več otrok vključenih v tekmovanja za pridobivanje športne značke. Gre za določene naloge iz pet, šest športov, ki jih morajo otroci izpolniti, da pridejo do značke; s tem bi radi vzpodbudili zanimanje za šport, za gibanje, rekreacijo. Organiziramo letovanja, da se otroci naučijo plavati in zimovanja, da pridejo v stik s snegom in zimskimi športi, vendar imam občutek, da rezultati niso takšni, kakršne bi želeli,« je povedal Brane Žugelj.

gelj, sekretar občinske zveze telesno-kulturnih organizacij, s čemer je meril na vzdržljivost otrok.

Ta se izkaže med drugim tudi na krosih, ki jih dvakrat na leto organizira občinska zveza telesno-kulturnih organizacij, ko se od 650 do 700 predšolskih otrok zapodi po letnem telovadišču in pokaže, kaj zmorejo in kaj ne zmorejo. Gre za 300 metrov dolgo stezo, ki jo morajo preteči in to je tudi priložnost za preverjanje

otrokovih zmogljivosti.

»Moram pripomniti, da se iz leta v leto ponavljajo enaki prizori, da ni pravega napredka oziroma sprememb na bolje. Ko se skupina dvajset, trideset otrok spusti po stezi, se nekateri ustavijo že po tridesetih metrih, bliže so cilju, več jih omaga. Držijo se za kolke, za trebuh, kar je lahko tudi znak za šibke notranje organe. Razlike med otroci so zelo velike: nekaj jih je na primer že v cilju, drugi pa so šele na začetku. To kaže, da so otroci premalo vzdržljivi, da se premalo gibljejo,« je razložil Brane Žugelj in dodal, da smo na to premalo pozorni.

Otroci v naši občini pa so v primerjavi s svojimi vrstniki v okoliških občinah prav gotovo na slabšem. Vrtci so večinoma prenatrpani, okolica pa v krogu dveh in več kilometrov zabetonirana. Gibanje otrok je tako zelo omejeno, zlasti v prostem času, saj se mno-

Brane Žugelj

gim staršem ne da ali nimajo časa, da bi jih vodili ven iz središča mesta v zelenje. Vendar bi morali reči tudi besede dve na račun vrtcev.

»Pri tem ne bi smeli kazati s prstom na vzgojiteljice, češ, ne

skrbijo dovolj za gibanje otrok, saj si mnoge resnično prizadevajo, da temu ne bi bilo tako. Del krivde je po mojem mnenju v programih, ki predvidevajo preveč sedenja, preveč pasivnosti,« je menil naš sobesednik.

Ni kaj, program na primer določa, da morajo malčki spati po kosilu, medtem ko bi se mnogi radi igrali zunaj. Ni čudno, da se malce starejši otroci tudi upirajo spati in imajo tovaršice neredko težave z njimi. Morda ne bi škodilo, ko bi delali malo bolj elastično. Otroci se morajo veliko gibati, to je osnova, na kateri bi morala pravzaprav sloneti tudi vsa naša vzgoja. Škoda je, da moramo iz leta v leto ugotavljati, da se otroci premalo gibljejo, kajti s tem si že pišejo tudi svojo prihodnost. Če si človek v otroštvu ne pridobi gibčnosti, moči, zdravja, si bo to zelo težko pridobil kasneje, ali pa nikoli.

ALBINA ADAMIČ